

[Aksel Larsen.]

ud fra, at Socialdemokraterne har lært af Tyskland. Regeringen har i en Masse af sine Love og Forordninger mere eller mindre godt afskrevet de Nødforordninger, som Brüning, von Papen og von Schleicher i Tyskland har ekscelleret i, og de tyske Fagforeninger har jo ogsaa en ganske praktisk Urafstemningsbestemmelse, som f. Eks. virkede under Trafikstrejken i Berlin.

Det hedder dèr, at naar der skal stemmes om et Forslag, en Overenskomst eller et Forlig, skal mindst 75 pCt. af Forbundets Medlemmer stemme imod, for at det skal være forkastet; ellers er det vedtaget. Da der saa godt som aldrig i hele Verden har været 75 pCt. af et Forbunds Medlemmer, der har deltaget i en Afstemning overhovedet, saa er det jo en praktisk Bestemmelse. Ved denne Urafstemning blandt Trafikarbejderne i Berlin stemte 79 pCt. af de Arbejdere, som ikke var enten syge eller bortrejst paa Grund af Orlov, imod, men Forbundets Ledere tog deres Medlemsprotokol, talte de syge og fraværende med og sagde: saa er de 75 pCt. ikke naaet, altsaa Lønreduktionen er vedtaget; der var — hvis jeg ikke husker meget fejl — 10 eller 14 pCt. af Forbundets Medlemmer, der havde stemt for Lønreduktionerne.

Det er den Slags Demokrati, man ønsker herhjemme, men da man jo godt ved, at det bliver lidt svært at faa Fagforeningsmedlemmerne til at gaa med til det, foretrækker man at ordne det ad Rigsdagens Vej og lade det vedtage ved Lov. Det er selve Loven. Men selve Loven er naturligvis kun en Del af det store Hele, om hvilket vi jo sikkert ikke faar Besked i denne Forhandling, selv om det ærede Medlem Hr. Christmas Møller som tidligere vil afhjælpe Krisen ved at stille Spørgsmaal til Statsministeren.

I den Forbindelse ønsker jeg at sige, at denne kolossale Interesse for at vide Besked, denne kolossale Interesse for, at alt skal klarlægges for Folketinget, inden det træffer sin Bestemmelse, den er af forholdsvis ny Dato. Jeg erindrer, at da vi behandlede Loven om Moratorium for Burmeister & Wain, var det fuldkommen umuligt her i Tinget at faa nogen som helst Besked om Moratorielovens Forudsætninger. Der bliver sagt, at man maa ikke sige *Løgn* her fra Talerstolen, og derved forstaas altsaa, saa vidt jeg forstaar, at man ikke maa bruge dette Ord som en Beskyldning mod andre, det være sig ærede Medlemmer eller Ministre, men derimod maa man i og for sig godt *lyve* her fra denne Talerstol. Altsaa, jeg

skal ikke bruge Ordet *Løgn* som en Beskyldning, men sige — jeg har jo lært noget —: jeg ved, at Handelsministerens Udtalelser her og hans Svar paa det Spørgsmaal, jeg stillede ham, var i flagrant Uoverensstemmelse med Sandheden og med det, han havde oplyst i Folketingsudvalget. Men da saa vi ikke nogen Konservativ staa op og sige: Hvorfor faar Tinget ikke Besked? Da var man udmærket vel enig. Nu føler det konservative Folkeparti sig spændt ud — og saa bliver det *Tingets Værdighed*, der skal respekteres, saa maa vi have klar Besked.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ved udmærket vel, hvad det drejer sig om. Han fremsatte en hel Række for vort Parti meget nyttige Oplysninger — ja, ikke Oplysninger af sensationel Karakter, dels fordi disse Ting jo i Løbet af faa Dage bliver nedfældet i Lovs Form, til Dels med det konservative Folkepartis Stemmer, dels fordi vi jo i Almindelighed har vidst, i hvilken Retning det gik, efter at have hørt Venstre fremsætte sin Programerklæring. Men i Detailler har vi ikke været saa vel orienterede, og det hænger jo sammen med det særlige Forhold, der hersker her i Tinget, at fire Partier monopoliserer al Viden og ikke alle, men altsaa de fleste Aftaler for sig.

Kronen skal skæres ned, det er definitivt fastslaaet. Jeg skal ikke her fordybe mig i Valgagitation. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller gjorde det. Det er ikke, fordi jeg her vil beskyldte ham for, at det var urigtigt, hvad han citerede; men den ædle Harme over denne principløse Agitation kan jeg ikke dele, for saa vidt som det er noget, alle borgerlige Partier bedriver. Jeg har endnu ikke set et borgerligt Parti, der har holdt sine Valgløfter, heller ikke det konservative Folkeparti. Selvfølgelig er de Ting, Regeringen her vil foretage, noget, som, hvis man skulde bruge almindelig Terminologi, raaber til Himmelen i deres Skamløshed, men det er aldeles ikke noget usædvanligt for dansk Folketingsparlamentarisme, det er tværtimod en Regel, hvorfra kun der gives meget faa Undtagelser.

Lad os saa gaa fra denne Valgagitation over til alvorlige politiske Erklæringer, hvad man maa anse „Social-Demokraten“s ledende Artikler for at være. Jeg skal da henvise til et Citat fra „Social-Demokraten“s ledende Artikel af 26. September 1931, som jeg allerede har citeret her i Tinget, men anmoder om Tilladelse til at citere igen. Der staar i denne ledende Artikel:

„Kronens Fald er altsaa til Fordel